

זה נודרני!

ב אמת, אינני מכין מה רוצים מה שופט אלפרד ויתקון ומחברו לוועדה, התעשיין אברהם קליר. אני מתקומם נגד מערכת ההשמצות המתנהלת נגדם, בה מואשמים הם בכל פגע רע, החל בסכיופריניה וכלה בטימ"טום.

הדו"ח שלהם אינו סכיופריניה. דווקא הביקורת עליו היא סכיופרינית לחלוטין.

ניגור אינטרסים, העדמת הכנסות, הונאה, שוחד.

זהו החוק, והחוק דרוש כדי לקיים שילטון תקין בקרב ההמונים הרחבים. בלעדיו היתה משתררת הפקרות כללית, כמו זו של פועלי-הנמל ועובדי-התחזוקה של אל-על. הפקרות המובילה לאינפלציה, להידרדרות כלכלית וביטחוניית.

אבל כשמעשים כאלה נעשים עלידי צמרת המיסד, אין שיקול זה תופס. אצל הצמרת דרושים מעשים כאלה לניהול תקין של העסקים, להמצאת ההשקעות ולעיבוד היוזמה, לשיגשוג כלכלי וביטחוני.

זה הגיוני. על סמך הגיון זה חוקקה הכנסת שורה ארוכה של חוקים המשתרעים מיליונרים, "מאשרים" (תרחי מש"מ) מן החובה לשלם מסים, מתירים להם להוציא מטבע זר מן הארץ, ומעניקים להם מתנות כיד המלך בכסף ובאדמה. בעוד שאנשים פשוטים משלמים מס הכנסה שיוצא עשן, אינם רשאים להוציא דולאר אחד, ואינם יכולים להשיג דירה במשכורת של שש שנים.

יש להצטרף על כך שהאגף מאיר זורע נשאר כבוד במושגיו החשיבה צבאיים מיושנים, מימי ה"פדמ"ח, ואינו מכין הגיון מודרני זה.

כבר בראשית ימי המדינה הכריזו לוי אשכול, בתגובה על גילויי-השחיתות של מבקר הסוכנות היהודית דאז: "לא תחסום שור בדישו".

השור העוסק בדיש הוא סמל הביצור עיום, הוא עושה את המלאכה. אם תוך כדי כך הוא אוכל חלק מן השיבולים — אז מה?

אחרי הכל, אין לדרוש ממנו להיות צדיק או איסטנים!

למעשה, עמדה בפני הוועדה הכריזה בין שתי שיטות.

השיטה הראשונה היתה: להתעלם מן הנורמות הקיימות, להעמיד פנים כאילו אינן קיימות, ולשפוט את מוטי פרידמן על פי הנורמות הקיימות במדינה מתוקנת. **בדרך זו הלך האגף זורע, בעל דעת המיעוט.**

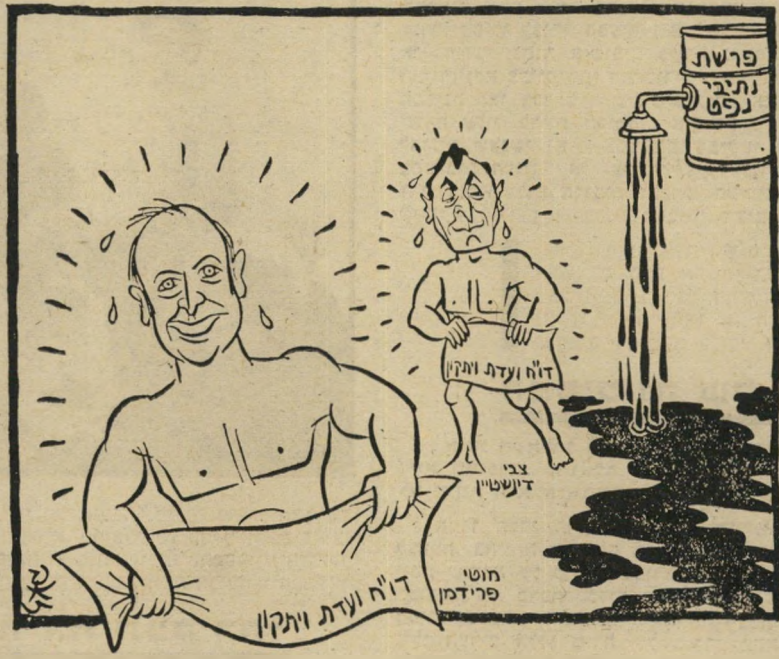
השיטה השנייה היתה: להבהיר את הנורמות הקיימות, וליישם אותן גם בפרישה זו.

בדרך זו הלך רוב הוועדה. בכך עשו חבריה-הרוב לכולנו שרות דב. הם עזרו לנו להבין, אחת ודלתמיד, את טיב הנורמות של המישטר הקיים.

בה ננפה להגדיר נורמות אלה. על פי הנאמר והמשתמע מן הדו"ח ה"מאלף הזה.

ה נורמה השנייה נובעת מן המעשים ששעשה מוטי פרידמן. כפי ש"מסתבר מדברי אנשי-הרוב ואישי-המיעוט גם יחד.

הוא שם בכיסו והעביר לחו"ל ארבעה מיליון ל"י שהגיעו למישרד-הביטחון — כלומר, כסף שהיה מיועד למאמץ הביטחוני של המדינה. כשקיבל אחרי-מעשה אישור להעברה, הפר את תנאי האישור.

קאריקטורה של זאב ב"הארץ"

כשהחזיר את הכסף תחת לחץ, לא החזיר את המיליון (בקירוב) שהרוויח בינתיים על כסף זה הודות לפיחות של ספיר. הוא הרוויח מיליוני לירות ממכירת ציוד פרטי במחיר מופקע לחברה זרה, שהיתה תלויה בגופים הממשלתיים ש"הוא ייצג.

הוא השתף במיכרו פיקטיבי, שנערך למענו עלידי מבקשי-חסדו. האגף זורע, ויחד עימו עדת המבקרים, טוענים שבגלל מעשים כאלה, יש להדיח את מר פרידמן מתפקידו.

נו באמת! אם מעשים כאלה הם פסולים, כשהם נעשים על ידי צמרת המימון, סך צריכים להדיח ולכזוא את מר"בית האריסטוקרטיה הפוליטית והכלכלית של המדינה.

מי ינהל אז את המדינה, את המיפלגות, את תברות-הענק? אולי דויד ניב, ה"הודי" ובן-מנחם?

כאשר נעשים מעשים כאלה על ידי אנשים פשוטים, קוראים להם הברחות-מטבע, עבירות כלכליות,

נה לכם דוגמה מובהקת של התנהגות סכיופרינית:

בעצם הימים בהם ניהלה ועדת-ויתקון את ביקורתה, עמדה הארץ כולה בסימן הגילויים בדבר עבירותיו של משה דיין. הוכח בעליל כי ראש מערכת-הביטחון של ישראל מפר את החוק באופן שיטתי, מזה שנים רבות, ומנצל את מעמדו הרם כדי לחפור ולסחור בעתיקות. הוכח בעליל שהדבר לא נעשה בתור הובי, אלא לשם צבירת רווחים, המגיעים למיליוני לירות. גם בשעה שנתגלו והוכחו דברים אלה, גם בעזרת ביוגרפיה רשמית שפורסמה בהשראת משה דיין עצמו, נקבע, בהסכמה כללית של כל שדרות הציבור, העיתונות, המפלגות, הכנסת, הממשלה, המישטר והמישפט, עיקרון ראשון-במעלה: **אדם במעמדו של מר דיין עומד מעל לחוק, ועצם גילויו מעשיו הוא מעשה פסול.**

עיקרון זה מהווה נורמה: **רוב רובם של המתנפלים עכשיו על ה"ח ויתקון וקליר מילאו את פיהם מים כאשר נקבעה נורמה זו.** לפחות חלק מהם התייצבו בספה מלא לצד מר דיין.

הם דומים לאותה נערה, שקולה נשמע בחשכת המיקלט בליל-אזעקה, כשהיא צורקת: "היי, תוריד את הידיים ממני! לא אתה — את ה"ו". למר דיין מותר. למר פרידמן אסור.

מ האם אסור למנהל חברה ממשלתית חשובה מה שמותר ל"שר בכיר בממשלה?

אם כן, הרי אין ויכוח עקרוני בין מר ויתקון ובין שולליו. הם מסכימים עימו שיש גבול בין הכפופים לחוק ובין ה"משוחררים ממנו. המתלוקת ביניהם היא רק על השאלה: היכן עובר גבול זה? בין דויד ניב ומוטי פרידמן, או בין מוטי פרידמן ומשה דיין?

או שוא תלוי הדבר באישיותו של המאשים? אם כן, אין כל הבדל. פרשת נתבי-נפט, כמו פרשת דיין, פורסמה לראשונה מעל עמודי השבועון המסויים, במרחק של כמה גלילות בלבד זו מזו. ואולי נעוץ ההבדל בכך שכפרישת פרידמן מונתה ועדת-חקירה, וכפרשת דיין לא מונתה?

אם כן, הייתי מציע לכל השוללים הנכבדים לדרוש במקהלה למנות ועדת-חקירה לעיסקי דיין. **ל**עסקי דיין אינם עושים זאת, מוטב שראו אישימו את זודתם כסכיופרינית, וגם לא בפחדנות, בפניעה למימסר, כתימהוניות ובשאר חולייים.

א פילו ה"ר דויד ניב, אדם שאני מעריכו מאד, החטיא את המטרה כאשר קבע, מייד עם פירסום הדו"ח, שרוב-הוועדה קבע נורמות חדשות, אשר על פיהן צטרך לחיות מכאן והלאה. לדעתה, לא הבין ה"ר ניב את גישתו של ה"ר ויתקון.

ה"ח ויתקון וקליר, האחד מישפטן בכיר והשני תעשיין מנוסה, לא קבעו שום נורמות חדשות.

הם הסיקו את הנורמות תיהם על ידי הנורמות הקיימות של המימסר. לא מעתה והלאה נחיה על פי נורמות אלה. אנו חיים על פיהן מאז קיים המימסר הזה, ולפחות מאז קום המדינה.

שופט ויתקין יכול היה לזרוק את מוטי פרידמן לכלבים. בדרך זו היה רוכש לעצמו פופולריות זולה.

בכך היה הופך את פרידמן שעיר לעזאזל של המימסד. כלומר: מעניש אותו מפני שעשה מה שעושה כל האריסטור קרטיה המימסדית.

אילו נהג כך, לא היה רק גורם עוזר למוטי פרידמן. הוא היה גם זורה חזק בעיני כולנו, ומזיך אויב תנו שודל.

שהרי מסקנה כזו היתה מעלימה מעינינו את הנורמות הקיימות, ומעוררת את האמונה הכוזבת כאילו כל האזרחים שווים בפני החוק והמוסר. מוטי פרידמן היה נשדח כשג"ריר לזיכריה ונעלם מעינינו, כל האנשים הטובים היו כאים על סף פוקם, וכך הנוהלים הקיימים כי מומשג ובכזבדה שזנו היו נמשכים באין מפריע.

טוב שה"ר ויתקון לא נכנע לפיתוי זה, ושיכנע גם את מר קליר ללכת בעיקבותיו.

תכנ שכמה קוראים, שהגיעו עד לנקודה זו, קורצים בעין זה לזה, מתוך אמונה שהדברים כתובים באירוניה.

אם כן, יש לי אפתעה בשבילם. אני מתכוון לכל מילה שכתבתי. כזו הן המישטר השודש במדינה, מאז יומה הראשון. בא להן הן הנורמות שהעיתון הוא מכוסס, ושעדי-פיהן הוא פועל יובייים.

הציבור אינו יכול לבוא בטענות אל המישטר הזה, כי הוא בחר בו, סובל אותו וממשיך לתמוך בו. מי מסבור שמישטר זה הורס את ה"מדינה ומשחית את העם — יפעל-נא לסילוקו, על הקואליציה והאופוזיציה שלו, על תפיסתו החברתית, המוסרית והמדנית.

דו"ח הרוב של ועדת-ויתקון אינו אלא ראי המישטר הזה, מה הטעם לכעוס על הראי?